

Även på internet finns de troendes gemenskap

Vi har själva känt maktmissbruk och övergrepp, vissa av oss i vår egen kropp. Vi har själva känt hjälplösheten och osynliggörandet, vi har själva känt maktstrukturernas obändighet. En del av oss har varit utsatta. Andra står i solidaritet med dem som utsatts. Vi alla ser att det är nog nu. Tystnaden behöver brytas.

Detta är inledningsorden i uppropet #vardeljus, Svenska kyrkans eget metoo-upprop. När vi skrev dessa inledningsord, gjorde vi det i tron på att Gud kan kasta ljus över allt som är i mörker, och att allt detta som skett i det fördolda, behöver luftas i ett tryggt ljus. För att skammen ska kunna övervinnas, tystnadskulturen brytas, och livet kunna förnyas. Vi kom ifrån olika håll, med olika erfarenheter, men med samma tro.

Jag kom ifrån internethållet. Min titel är nätpräst och mitt arbete som präst sker numera helt och hållet över sociala medier. Det betyder att jag främst arbetar i samtal – människor ställer frågor till mig som präst, och jag försöker svara på dem så gott jag kan. Vi möts hastigt, skiljs snart. Men samtalet räknas. Jag är inte den enda prästen som finns på sociala medier, långt ifrån. Men jag är den enda som är avlönad för att arbeta på Svenska kyrkans nationella sociala mediekana-

naler. Jag hamnade där utifrån en tro på samtalets kraft. När jag först började göra frivilliga inhopps på Svenska kyrkans facebook-sida, så var det med en förtjusning över att människor faktiskt ställde öppna frågor om tro och liv – direkt, mitt i smärtan, i ett förtroende för kyrkan som jag nästan fann svindlande emellanåt.

Man vågade prata från sitt eget Facebook-konto, prata om sitt tvivel, sina livsfrågor, det existentiella mörker som livet kastar oss in i. Det

berörde mig så mycket, modet och viljan att få svar.

Snart lärde jag mig att bara det personliga svaret kan vara äkta. Att få frågan "varför dör små bebisar?" och gräva i kyrkans samlade vishetsskatt kan vara klokt och gott, men bara det svar som har ett genklang av mitt liv, den tro jag bärs av och det tvivel jag brottats med, kan hjälpa en annan människa.

Dessa saker: människors mod, frågornas bråddjup, och det äkta mötet, var det som talade till mig så starkt att det utvecklades till vad jag måste uppfatta som en kallelse. Det var inte själavård – för själavård kräver ett stängt rum – men det var vård av själen. Och när människor skrev i det öppna rummet, var det långt ifrån bara jag som präst som svarade. Andra människor såg, och skrev. Medmänniska svarade medmänniska, djup talade till djup.

Vi kunde mötas i det svåra, i det mörka, i det som inte kunde uttalas, men som kunde skrivas. I tryggheten vid en skärm kan de frågor ställas som annars måste förbi i det fördolda. I det kyrkofönsterliknande ljus som sprids via våra ipads och telefoner, kan ett nytt liv börja.

Därför var detta att metoo-uppropen organiserades över sociala medier ingen överraskning för mig. Vi vågar något, i skärmens sken, något som kan bli början på ett nytt, öppnare liv på alla plan.

Det finns en styrka i detta med skärmarnas gemenskap. Det finns

en styrka, mitt i den svaghet som det innebär att vara människa. En gemenskap. En trygghet. Och i den tryggheten kan stora saker gro. Stora saker, som metoo-upprop. Stora saker, som ett samtal om livsfrågor som kan leda till en nystart, en ny livsglädje, en ny ork.

Den miljö som gör det lättare att våga, lättare att skriva, lättare att ta kontakt, när det gäller det som är svårt är inte längre bort än ens telefon. Ett klick på en ikon, och du har människor att prata med, människor att be med.

Även på internet finns de troendes gemenskap: hopp för den modlösa och kraft för den utsatta, samtal för den tystade, upprättelse för den förnedrade, och glädje för den ensamma.

CHARLOTTE FRYCKLUND

Nätpräst

Kyrkokansliet Uppsala